Aleksandar Novaković

НЕ ПИТАЈ МЕ НИШТА- МРТАВ САМ!

Лица:

САРА

ЛАЗАР

ДАМЈАН

ЦОНИ

На сцени су Лазар, Џони, Сара и Дамјан. Свако од њих стоји на свом крају сцене под бледим светлом

ЛАЗАР: Добро вече. Ја сам Лазар, пробуђени малограђанин.
САРА: Добро вече. Ја сам Сара, девојка пробуђеног малограђанина.,
ДАМЈАН: Добро вече. Ја сам Дамјан, пријатељ ово двоје малограђана, писац и циник. Једном речју, полупробуђени малограђанин.
ЏОНИ: Добро вече. Ја сам Никола звани Џони и, ако ме сад гледате, то значи да сте још живи. Браво ви!

Мрак. Дамјан у свом кутку. Пали цигарету

ДАМЈАН: Пушење је одвратна навика и , као што каже Оскар Валјд: Ништа лакше него оставити пушење- ја сам га сто пута остављао. Са писањем је још горе-оно не оставља тебе. Пре него што почнем да приповедам ову сторију дао бих вам пар кратких података о себи јер, као што кажу Црногорци: Не гледај што ти збори већ ко ти збори. О мени, као и свим анонимним писцима и алкохоличарима, нема много шта да се каже. Видели сте да много волим цитате. Претпостављате да мој цинизам потиче из разочарања у живот и имате право- објавио сам туце књига за које нико није чуо и за које нисам добио ни цвоњка. Незапослен сам, хронично депримиран али не и депресиван, немам девојку већ дуже време и, све у свему, лудо се проводим. А сад, да пређемо на почетак ове приче, на оно вече кад сам Сару упознао са Лазаром

Промена штимунга. Клупска атмосфера. Driving your girlfriend home, The Smiths, оф. Сто три столице, три пића, једна пепељара. За столом су Лазар, Сара и Дамјан.Сара претура по торбици и вади цигарете. Лазар спремно, на готовс, вади упаљач

ЛАЗАР: Да ти запалим?

САРА: Нека, сама ћу.

ЛАЗАР: Није ми проблем.

САРА: Океј.

ЛАЗАР: Е, знам ову песму.

САРА(смеје се): То си рекао и за претходну.

ЛАЗАР: Да, али ова има посебно уврнуте речи.

САРА: А о чему је?

ЛАЗАР: Возиш кући девојку свог ортака....

САРА: Својој кући? Ал' смо директни!

ЛАЗАР: Не, возиш је њеној кући и обећао си себи да ћеш бити фин. И ти обећаш себи да јој, док она говори о томе како њих двоје, она и ортак, нису једно за друго, нећеш рећи ништа. А онда кола стају, ти се само рукујеш и одеш. И то је све.

САРА: А шта ако те она позове да уђеш?

ЛАЗАР: Тога нема у песми.

САРА: Али има у животу.

Дамјан се исцери и ексира пиће. Дамјан устаје од стола. Лазар и Сара причају о нечему и не обраћају пажњу на њега. Гласови су им пригушени, неразговетни. Смеју се. Лазар крене руком према Сарином лицу. Она пољуби његову шаку. Полако се гасе светла клуба. Дамјан стоји, окружен мраком, у свом ћошку, под бледим светлом

ДАМЈАН: Знао сам да ће да буду једно за друго и моје даље присуство је било крајње излишно. Отворени, ведри , осећајни, духовити, једном речју добри људи, са њима је увек тако лако. Брзо се проналазе, још брже венчавају а затим штанцују чете ведрих оптимиста који као скакавци пустоше тржне центре. Спавали су то вече, могу да потпишем.

Сара и Лазар се појаве на својим местима. Дамјан седа на под и пали цигарету

САРА: То вече ме само отпратио до аутобуске станице. Покушавала сам да му пронађем неку ману, да измислим неки изговор зашто не би поново изашли. Нисам успела а хтела сам. Пар веза пре њега се завршило катастрофално и нисам била спремна да улазим у нешто, само да пробам. Тек толико да потврдим да су мушкарци скотови али ме Лаза изненадио. Био је добар, али не глупаво добар, довољно зрео и довољно клинац, баш за мене. Причали смо на станици , све саме глупости, тек да би водили некакав разговор. Некад ми је сметало да развлачим глупу жваку али тада није. Изгледао ми је потпуно океј и желела сам да му пружим шансу. Зашто? Не могу да вам дам неки филозофски одговор. Није се фолирао и био је занимљив. Океј, и згодан је!
ЛАЗАР: Понекад ми се чини да не знам са девојкама. У ствари, не знам било с ким, као да нисам створен да бих живео у овом свету. Увек ми се чинило да сам себе уништавам. Кад си овде љубазан према људима сви те гледају као будалу и мисле само како да те искористе. Њима не иде у главу да си ти интелигентно људско биће и да им се не улагујеш него да си само пристојан због неког основног кодекса. Сара је то схватила- и то што сам имао спреман упаљач да јој запалим цигарету иако сам непушач, и то што сам је пажљиво слушао и то што сам је гледао у очи све време уместо да, као већина, гледам негде у страну, снимам друге девојке, водим монологе или се једноставно искључим из спике. Држала је тај помало хладан, набусит став али ми је било јасно да јој је до мене стало. Увек сам био опрезан и знао сам да одиграм на сигурно али тамо, на станици, пожелео сам да дође тај аутобус, одмах, само да је не гледам јер ћу је зграбити и ...

Лазар и Сара се окрену једно према другом и почну да се страсно љубе. Дамјан гаси цигарету и устаје. Показује према њима

ДАМЈАН: Добро, можда нису то вече отишли у кревет али ово им је сигурно било на памети кад су се испружили у својим празним креветима! Сигуран сам да су се ментално фирцали као зечеви. Не, то не звучи добро. Растурали као животиње? Превише улично. Коитирали као

ненормални? Превише клинички. Уосталом, погледајте сами.

Лазар и Сара лежу на под и почињу да се скидају. Мрак. Светло се пали изнад Џонијевог кутка. Џони чисти расклопљени пиштољ

ЏОНИ: Мислите да мени није пало на памет да се скрасим, нађем неку лепу девојчицу, направим дечицу, кућица у цвећу, трава око ње и те форе? Наравно да није. Мислим, службено ми није падало на памет јер, такав је мој посао- кад се вежеш за некога ти мораш после да убијеш тог неког. Зна превише, јебига. Оћете незваничну верзију? Да, оф д рекорд, хтео сам да се женим, не једном- три пута. Све три су биле моје сталне девојке и имале су нешто због чега сам им се враћао свако мало али, знате како је- стална девојка једнако стални проблеми. А и да су ме пустили да се оженим и да она до краја живота не сазна ништа опет ништа. Ја сам ожењен са својим послом. У ствари са оба посла. И добар сам, много сам добар. Права машина. Хоћете да видите?

Џони брзо склопи пиштољ, убаци шаржер, репетира пиштољ и упери га у публику

ЏОНИ: Питате се која су та два посла? Да се представим још једном: ја сам Никола, стално запослен као полицијски инспектор а у слободно време хонорарно радим као убица.

Мрак. Светло изнад Дамјана. Држи флашу алкохола у руци. Отпија

ДАМЈАН:Потпуно поверење је кад некоме можете да предате у руке сопствени живот, да главу спустите на нечије руке као на папаерјаст јастук. Потпуно поверење је да вам ни у једном јединoм тренутку не падне на памет да је ваша тиква можда на цубоку посеченог дрвета, на влажном пању и да ће је посећи она иста секира која је оборила некад моћно стабло. Ја знам да би Лазар мени поверио свој живот. И ја бих њему поверио свој али, увек има једно али. Видите, мени се гаде те

игре поверења – ја падам а ти ме хваташ. Не волим да зависим од било кога. То што ви називате добротом за мене је само нарцизам, самодовољност људи који ти набијају на нос да су бољи од тебе, тако брижни, тако увек у праву, тако хуманисти, тако свесни човекове крхкости у суровом свету, блалблалбла. Међу нама- мислим да је Лазар један од њих.Гади ми се то, поготово кад у себи има неке презаслађености, патетике. Почели су да живе заједно, да једно другом дају блесаве надимке. И тај њихов стан, постао је прави храм инфантилчности: јастучићи, завесице, угодна светла на зидовима. Једном ми се пришорало и отишао сам у веце а тамо- јебена даска за клозетску шољу оид плавкасте прозирне пластике а на њој делфинчићи, комада три, направили круг од своји тела око жбуна морске траве. И, да ствар буде гора, шкољкице, праве шкољкице покупљене на некој црногорској плажи, овековечене у рукотворини неког дементног пластичара из Нове Пазове. Пластика се, као и људска глупост, никад неће распасти. Толико са попиздео да сам заборавио да пишам.Збрисао сам у року од одмах. А онда је дошао Лазин рођендан...

Дамјан добро потегне.Промена штимунга. Гласна инди музика, јака светла. Лазар прилази Дамјану. Потапше га по рамену. Напомена; говоре гласније, због буке, тако да дијалог звучи помало искарикирано

ДАМЈАН: Шта сад ти 'оћеш?
ЛАЗАР: Ау, ала смо нервозни.
ДАМЈАН: Нисам нервозан. Имам седатив. Оћеш мало седативчића, а?
ЛАЗАР: Нека, хвала.
ДАМЈАН: Шта ти је? Нешто си ми снужден.
ЛАЗАР: Рођендан. Тридесети рођендан.
ДАМЈАН: Бин дер, дан дет, преживео и Христове године и сад ме заболе. А кад напуним педесет певаћу: "Ај ем фифти јир олд мен енд ај лајк ит...

Загрле се и певају према публици

ДАМЈАН И ЛАЗАР: “Ај ем фифти јир олд мен,
вот ју гона ду абаут ит!?”
ЛАЗАР: Мука ми је.
ДАМЈАН: Немој сад да бацаш пеглу.
ЛАЗАР: Нисам пијан.
ДАМЈАН: Тровање храном?
(пева)„Ти ниси Јулија ја нисам Ромео
Ноћас сам нешто гадно појео....“
ЛАЗАР: Немој да ме засмејаваш. Ово је озбиљно. Смучило ми се све, све ово.
ДАМЈАН: Добородошао у клуб циника.
ЛАЗАР: Ти и даље не капираш. Ја бих нешто да мењам.
ДАМЈАН: Досадила ти Сара?
ЛАЗАР: Не, није. Како можеш тако нешто да кажеш?

Дамјан равнодушно слегне раменима и потегне

ЛАЗАР: Да ли ти је некад пало на памет да човек може бити незадовољан још нечим осим женом и каријером, нечим што надилази све нас, нечим из чега потиче деведесет посто проблема? Да ли ти је некад, рецимо, пало на памет да ћемо страдати због грабљивих идиота.
ДАМЈАН: Не разумем.
ЛАЗАР: А то да уништавамо сами себе, јел то разумеш?
ДАМЈАН: А чиме, цум бајшпил?
ЛАЗАР: Рецимо, похлепом, рецимо ратовима за ресурсе, рецимо бизнисима који воде светске корпорације?
ДАМЈАН: Право да ти кажем и није али ти први немаш много разлога да се буниш- имаш фини посао у, да напоменем, великој злој корпорацији, имаш дивну девојку, имаш своју гајбу и, колико видим здрав си, твоји су добро, њени су добро. Не знам шта би ти имао да се буниш. У ствари, пре би требао ја да се буним него ти.
ЛАЗАР: Па што се не буниш?

ДАМЈАН: А шта би ти? Да дигнем револуцију?

ЛАЗАР: Ја само кажем да им треба показати. Капираш?

ДАМЈАН: Јеси ли ти нормалан? Ми писци смо сведени на дворске луде које се боре за мрвице са столова трећеразредних корпорација. Хајде, шта би писци јели кад би оне пропале?

ЛАЗАР: Ти од свог писања ниси ништа зарадио.

ДАМЈАН: Хвала ти што ме подсећаш на сурову истину. Али, у капитализму још могу и да зарадим а у твојој утопији не би било класне неједнакости па самим тим ни драматичних сукоба који, то и врапци знају, стварају велику књижевност. Ај рест мај кејс!

ЛАЗАР: На чему ћеш зарадити?

ДАМЈАН: Није битно. Треба само да изаберем неку актуелну тему, неку политички коректну жваку, укачим се код правог издавача и то је то.

ЛАЗАР: Мислиш, продаш се?

ДАМЈАН: Да, продам се. Као ти. Као Сара. Као свако.

ЛАЗАР: Како се то Сара продала?

ДАМЈАН: Извини.Она студира економски, јел' тако?

ЛАЗАР: Да. Па?

ДАМЈАН: Океј, то траје дууго али ће се завршити.

ЛАЗАР: По теби се Сара продала?

ДАМЈАН: Није још али ће се продати. Овако или онако.

ЛАЗАР: Како?

ДАМЈАН: Шта како? Није ваљда да ниси приметио да је Сара права слаткица. Неки би дали радно место за њу.

Лазар га снажно удари. Дамјан падне на дупе. Насмеје се и отпије

ДАМЈАН: Ју хит лајк а бич, мадафака !

ЛАЗАР: Хајде, устани!

ДАМЈАН: Искулирај, океј? Научио сам лекцију. Извини ако сам те можда нечим увредио.

ЛАЗАР: Можда? Нечим?! Устани, пичко да те довршим!

ДАМЈАН: Натерај ме.

Лазар га шутне у дупе

ДАМЈАН: Ауђ!

Лазар се сагне да га подигне.Граби га за одело и вуче га навише

ДАМЈАН: Пусти ме. Ово више није забавно.
ЛАЗАР: Устани и бори се!
ДАМЈАН: Океј.

Дамјан устане а затим га нокаутира.

ДАМЈАН: Јел' ово довољно?

Долази Сара. Лазар покушава да устане

САРА: Шта се то догодило?

Дамјан отпије из флаше .

ДАМЈАН: Пажљиво размисли. Ако даш тачан одговор добићеш 10 поена и пут на Хаваје за две особе.

Сара бесно јурне на њега. Дамјан се брани од њених напада и смеје се

ДАМЈАН: Пусти ме! Он ме први напао!
САРА: Шта си му рекао да те нападне? Шта си му рекао?!
ДАМЈАН: Ништа!

Одгурне је.

ДАМЈАН: Идем ја. Срећан рођендан, матори.

Дамјан одлази. Сара прилази Лазару и помаже му да устане

САРА: Шта ти је рекао?
ЛАЗАР: Рекао је да смо сви на продају. И ти.
САРА: Па шта онда? Ниси требао да се тучеш с њим.
ЛАЗАР: Увредио те.
САРА: Дамјан је један искомплексирани несрећник а ти си обична будала што си се потукао с њим.
ЛАЗАР: О, хвала ти.
САРА: Али ја волим ову будалу.
ЛАЗАР: И ја волим ову блесачу.

Љубе се. Мрак. Светло на Сарин кутак позорнице

САРА: Кад смо почели да се забављамо обећали смо једно другом да ћемо бити искрени у свему, догодило се јуче или пре сто година. Лаза је знао све о мојим претходним везама а ја све о његовим бившим девојкама. Била сам искрена колико је могло. Колико је било паметно. Нисам му рекла за Дамјана. Није било битно у то време и само би покварило све али, Дамјан и ја смо, ето, рецимо имали свој тренутак. Немојте да мислите нешто погрешно- Дамјан и ја се знамо већ једанаест година и тај тренутак је био пет година пре него што ме упознао са Лазаром. Дамјан и ја смо били пријатељи и пријатељи смо остали. Иако ми је пребио дечка. Ево, овако је то било.

Сара прелази рукама по ваздуху, у пантомими, као да прегледа књиге на полицама. Скида их с полица, прелистава и враћа назад. Прилази јој Дамјан с леђа. Стане поред ње и посматра је из профила. Она се нагло тргне

ДАМЈАН: Што се трзаш?
САРА: Немој да ме тако препадаш, молим те.

ДАМЈАН: Препадам? Ушли смо заједно у ову књижару.

САРА: Да. Јесмо.

ДАМЈАН: Ми смо само пријатељи који обилазе књижаре као и увек. Нема разлога да се бринеш.

САРА: Сада звучиш као да итекако имам разлога да се бринем.

ДАМЈАН: О, је ли? А како то звучим?

САРА: Као неки психопата из филма Б-продукције.

ДАМЈАН: Ког филма конкретно? Јел' неки са Ериком Робертсом?

САРА: Немој да ми се сад извлачиш. Видим да нешто није у реду.

ДАМЈАН: Све је у савршеном реду. Срећан сам. Коју верзију среће хоћеш? Шајни хепи пипл холдинг хендс или евритинг из каминг ап роузис?

САРА: Шта сам ти урадила кад си тако надрндан?

ДАМЈАН: Урадила? Ниси ништа. Још.

САРА: Океј, идем ја.

Дамјан је ухвати за руку.

ДАМЈАН: Чекај, нисам мислио тако.

САРА: А како си мислио?

ДАМЈАН: Мислио сам. Док сам те посматрао како узимаш тзе књиге са полица. Мислио сам. Док сам упијао твоје лагане покрете. Мислио сам. Док сам био светлост на твом телу. Мислио сам и мислим иако желиш да побегнеш.

САРА: На шта си мислио?

ДАМЈАН: Мислио сам, Сара, ти и ја. Хоћу да будемо заједно.

САРА: Хоћеш?

ДАМЈАН: У ствари, нећу.

САРА: Нећеш?

ДАМЈАН: Ма, хоћу. Оно што желим да кажем је да није битно да ли хоћу или нећу- то мора да буде. Схваташ ли? Мора! Немој само да ми причаш о томе како ме доживљаваш као старијег брата или као неко асексуално биће, неку тамо сестрицу са пенисом. Волимо исте ствари, слушамо исту

музику, разумемо се скоро без иједне једине речи, ми смо већ једно. Недостаје још само да то потврдимо.

САРА: Потврдимо? Да ли ти то, усред књижаре, тражиш од мене да спавамо?

ДАМЈАН: Не тражим. Ја кажем да тако мора да буде.

САРА: Мора? И то баш сад? Зато што сам листала књиге?

ДАМЈАН: Нисам довољно добар за тебе? „Знам да волиш згодне мушкарце али у мом случају можеш да направиш изузетак."

САРА: Немој цитирати. Реци ми својим речима.

ДАМЈАН: Желим да будемо заједно зато што си то ти и зато што сам ово ја и зато што није битно кад, где већ само зашто.

САРА: Зашто?

ДАМЈАН: Зато што те волим.

САРА: И ја тебе волим али не тако.

ДАМЈАН: И то је све што имаш да ми кажеш?

САРА: Кад смо се упознали, на првој години економског, тад је могло да буде нешто али ти ниси приметио.

ДАМЈАН: Шта?

САРА: Ниси приметио како сам разговарала с тобом, како сам те гледала.

ДАМЈАН: Мислио сам да ме сматраш за ортака, да се тек упознајемо.

ЉСАРА: Да ли си то мислио и онда кад сам те пољубила на Каћиној журци?

ДАМЈАН: Био сам пијан.Не сећам се.

САРА: Ниси био толико пијан.

ДАМЈАН: О, да, јесам.

Пауза

САРА: А онда си напустио факс. И нас, твоје друштво. И мене. Није те било годину дана.

ДАМЈАН: Па, уписао сам филозофију.

САРА: Па политикологију, па факултет драмских, па српски језик и

књижевност.

ДАМЈАН: И ништа нисам завршио.

САРА: Мислио си да ћу те чекати да ми се јавиш. Ниси ме звао годину дана од оне журке. Знао си, лажову, знао си да сам те пољубила!

ДАМЈАН: Тише, избациће нас из библиотеке. Океј, знао сам али, уплашио сам се од озбиљне везе. Видео сам себе у лепој романтичној вези, па у дугој стабилној вези, па као младожењу и било ми је мука.

САРА: Мука ти је од помисли да могу да постанем твоја жена а волиш ме?!

ДАМЈАН(према публици): Извињавам се, неће се поновити.(Сари) Био сам клинац, потпуно неискусан са женама....

САРА: Кад си ме назвао следећи пут, годину дана касније, био си веома искусан. Толико искусан да је прича о твом искуству стигла до мене шест месеци пре тебе.

ДАМЈАН: Променио сам се.

САРА: И ја сам. Много сам се променила за тих годину дана. Дамјане, немој покушавати да помоћу мене поправиш ствари које се не могу поправити.

ДАМЈАН: Не поправљам. Почињем. Ово је нови почетак.

САРА: Зар ниси срећан што смо пријатељи?

ДАМЈАН: Не.

САРА: Штета, јер ја бих била јако тужна да изгубим пријатеља као што си ти.

Пољуби Дамјана и одлази. Дамјан се окреће према публици

ДАМЈАН: И тако сам остао њен пријатељ и почео да је мрзим, њу, Сару. Хтео сам да је отрујем, ја, који сам крштен по једном од светих врача. Мрзео сам је, дубински. Била је то фина, вешто прикривена, филигранска мржња, право мало уметничко дело погане страсти. Подразумева се да сам је желео и даље, вероватно још више него пре. Осетила је то јер је у једном тренутку рекла, ничим изазвана, било је то пре две године, како би могли да, рецимо, упознајемо једно друго

са пријатељима. То је ваљда, морало да буде мој потпуни доказ пријатељства и истовремена клиничка смрт мог мачизма- да је упознајем са ортацима. Она је, наравно, била много лежернија у тој ситуацији и често ме набацивала својим пријатељицама. Паметно је то радила- као да је бирала све оне које са мном имају заједничко једино то што делимо исти ваздух који ћу ја овог тренутка почети да немилосрдно загађујем.

Дамјан пали цигарету

ДАМЈАН: А онда следи бисер- на Фејсбуку ме контактирао мој први и, засад, једини фан. Погодили сте-то је Лазар. Прочитао је пет-шест мојих књига и то оних лошијих и каже да сам најбољи српски писац. Прво сам помислио да је настран, доцније да је умно оболео али онда сам се , из болесне сујете помешане са радозналошћу, упознао с њим и открио да је дивно људско биће. Помислио сам чак, ко зна, можда сам зато написао све те књиге- не због пара, славе или раскалашних студенткиња са Филолошког већ због тога што ћу стећи највећи могући хонорар- најбољег пријатеља, скоро па брата.

Дамјан гаси цигарету.

ДАМЈАН: То је дирљиво. Скоро. Одлучио сам да Лазар буде оруђе моје освете- згазиће га, онако дрчна и борбена и онда ће се, уморна од свих, окренути мени. Генијалан план, а? Која сам ја будала!

Мрак. Светло на Лазаревој страни сцене

ЛАЗАР: Никоме нисам говорио о томе али ја сам мислио другачије од деведесет девет посто људи око мене. Можете ме назвати левичарем али ја то нисам био, бар не у неком ригидном смислу- следбеник Маркса и Енгелса, социјалиста, социјалдемократа, љути анархиста, ништа слично. Нисам ни читао све те досадне жваке о дијалектичком

материјализму. А и зашто бих? Свет се променило од тог доба. Много, нагоре и не у оном правцу у којем је Маркс мислио да ће ићи. Једноставно, гледао сам ствари око себе и лудео, губио нерве због судбина људи које нисам познавао. Не знам зашто је тако али неко је у мене усадио већу количину емпатије него у већину људи. Вређа ме неправда, искоришћавање, понижавање, предрасуде и не верујем да је довољно да то кажем. Треба нешто предузети. Брзо. Конкретно. Одмах. Сећам се девојке из моје фирме, не знам како се звала, никад нисмо били нешто океј. Бојана, да, Бојана. Затруднела је и шеф јој је рекао да не може да је задржи на послу. Сутрадан се убила. Неки су рекли да је то урадила јер је једва дошла до посла, након 154 конкурса, неки да је дете било шефово, неки да је једноставно била луда али ја сам схватио да није могла да полуди тек тако, преко ноћи. Мислим да је, као и већина, била програмирана да буде нормална док не дође до квара. А онда, кад је као бескорисни робот бачена на ђубришта, искључила је саму себе.Тако је била програмирана, капирате? Тако смо сви ми програмирани! Гладни, понижени, искоришћени, програмирани, неко мора да се свети за нас!

Светло. Звуци брзе планинске реке. Дамјан седа поред Лазара и „пеца".

ДАМЈАН: Нећеш ти бити гладан. Не док ја пецам рибу.

ЛАЗАР: Молим?

ДАМЈАН: Јеси ли ти малочас викао да си гладан?

ЛАЗАР: Не, ја то... Не, нисам. Где је Сара?

ДАМЈАН: Ено је, договара се са оним ђилкошем у бесним колима око позајмице акумулатора.

ЛАЗАР: Што ниси ти тамо?

ДАМЈАН: Њена су кола.

ЛАЗАР: Али...

ДАМЈАН: Потрајаће то. Боље да пецам. Што ти ниси тамо?

ЛАЗАР: Ја сам први питао.

ДАМЈАН: Лаки, пријатељу, немој поново да се тучемо.

Долази Сара. Сва бесна

ЛАЗАР: Шта је било?

САРА: Шта је било? Умало ме није силовао, ето шта је било!

ДАМЈАН: Где је?

САРА: Отишао је, шта мислиш?

Лазар је грли. Сара га одгурне

САРА: А где си ти био?

ЛАЗАР: Мислио сам да ти не требам.

САРА: Лоше си мислио.

ЛАЗАР: Јел те повредио?

САРА: Ма није, само је био неотесан. Предлагао ми је да се одвеземо у његову викендицу. Повукао ме за руку, ја сам се отргла и онда је сео у кола и одјурио.

ДАМЈАН: Јеси ли му запамтила регистрацију?

САРА: Нем сврхе и да јесам. Мале таблице.

ДАМЈАН: Ђилкош је велико мудо. Има логике.

ЛАЗАР: Не занима ме да ли је или није. Реци ми таблице.

САРА: Лазо, стварно није битно.

ЛАЗАР: Битно је, реци ми таблице.

ДАМЈАН: Шта си ти сад? Супермен? Иберменш?

ЛАЗАР: Ја хоћу таблице.

САРА: Не знам.

ЛАЗАР: Знаш! Хоћу таблице!!!

Сара бризне у плач. Лазар је грли и љуби

ЛАЗАР: Извини, нисам хтео да те мучим. Ти си у шоку а ја сам запео са таблицама. Стварно извини.

САРА: Отишао је и није ме такао. Све је у реду. Све је у реду.

ЛАЗАР: Ухватио те за руку.
САРА: Ти ту ништа не можеш, схваташ?
ЛАЗАР: Не, не схватам. Заиста не схватам.

Мрак. Светло на Џонијевом делу сцене. Џони се игра с француским кључем као да је револвер

ЏОНИ: Како, како? Сара? А, како да нисам упознао малу Сару! Баш је била секси кад је стајала на путу. Морао сам због ње да закочим макину. Само је тупила нешто о акумулатору. Не смем да ризикујем срце, рекао сам, јака је макина. Она два куртона што су била са њом удаљила се у непознатом правцу. Један је узео штапове и отишао на реку да пеца а други онако, одлутао. Можда је био урађен, не знам. Лепо сам јој рекао да време троши са кретенима и да уместо тога треба да се одвеземо у моју викендару. Може и њена викендица, не правим питање. Вратићу је за који сат, да провери јесу ли нешто упецали. Ја у оваквим стварима не оклевам- пуцам право у чело па ко жив ко мртав. А она ме одбила. Ето, и то се догађа. Али, хтео сам да будем сигуран. Неке воле да изазивају. Отргла ми се из руке, глупача. Нисам хтео да даље трошим време на њу. Има још ћурки за клање на овом аутопуту, гуско!

Светло. Штимунг ноћи на планини. Звездано небо. Свици и зврчци. На тлу спавају, загрљени, Лазар и Сара. Недалеко од њих лежи Дамјан и хрче. Лазар се буди. Милује Сару. Посматра је. Пољуби је. Звезда падалица пролети. Лазар се сагне према Сарином уху

ЛАЗАР: Пожелео сам.
САРА: Ммм?
ЛАЗАР: Пролетела је малочас звезда падалица и пожелео сам жељу.
САРА: Ммм, то је лепо.
ЛАЗАР: Нећеш да чујеш шта сам пожелео?
САРА: Хоћу. Реци, љубави.

ЛАЗАР: Пожелео сам да увек будеш сигурна и да ти се ништа лоше не деси.
САРА: То су две жеље.

Насмеје се уморно

САРА: Неће се догодити ништа. А знаш зашто? Зато што си ти ту.

Привуче га себи и пољуби

ДАМЈАН: Лакше бре мало! Овде неки спавају!
САРА: Лажеш! Прислушкујеш нас све време.
ДАМЈАН: Саро, па ви сте ми најбољи другари. Наравно да вас прислушкујем. То ми је обавеза.

Мрак. Светло на Дамјановом делу сцене

ДАМЈАН: То путовање на Сарин плац, смишљено као неко велико ходочашће помирења, претворило се у тотални фијаско. Прво- они ми у суштини нису опростили инцидент са рођендана и споменули су га једно педесет пута за три дана а друго она је пречесто гледала мене док провлачи те танане прстиће кроз Лакијеву косу и то сигурно није било случајно. Радила је на мојој љубомори, кажњавала ме. Нека, мислио сам, имам и ја тајно оружје за тебе- девојку коју сам упознао два дана пре Лакијевог рођендана. Виша је и лепша од тебе. Најавићу се на кафицу а онда ћу је, онако ноншалантно, прошверцовати као нежељену трећу особу.

Мрак. Светло на Сариној страни сцене

САРА: Кад је довео ту девојку, морам да кажем, била сам мало изненађена. Не због тога што је заиста лепа и, чини ми се, добра особа већ због целе Дамјанове представе. Хвалио је нон-стоп: те моја

Тијана ово, те моја Тијана оно. Дај одмори мало, знаш је само недељу дана! Девојци је било баш непријатно а Дамјан је направио будалу од себе. Јесте, можда сам га мало провоцирала на планини али само због тога што је напао Лазу. Била је то моја мала освета. Никад ми ни на крај памети није падало да оставим Лазу. Волела сам га, потпуно. Желела сам да живим с њим , да му родим децу. Рекла сам му и он је то прихватио- без мушког фолирања и глумљења лудила. Желео ме колико и ја њега. Мислим да сам тада била потпуно срећна.

Мрак. Светло телевизора, које долази из публике, титра на сцена. Сара и Лазар су на сцени. Сара је ногама , с леђа, обгрлила Лазара. Храни га сладоледом из кутије

СПИКЕР (оф): Још неидентификовани нападач је вечерас, око осамнаест часова на паркингу Сербијангејт холдинг компаније, бацио запаљени Молотовљев коктел на кола председника Управног одбора компаније, Радмила Гојгића. Мотиви за овај напад нису разјашњени али полиција не искључује могућност да иза свега стоји нека терористичка организација. Следи снимак камере обезбеђења.

Ломљава стакла, експлозија, аларми кола, трчање, оф.

САРА: Јел' су оно твог шефа напали терористи?

Лазар се тргне. Устаје

ЛАЗАР: Какви терористи?!
САРА: Пази, исфлекаћу те због неких лудака.
ЛАЗАР: Ко каже да су лудаци?
САРА: Спаљивање туђих кола није најпаметнија ствар.
ЛАЗАР: Јел знаш мог шефа?
САРА: Не. Како бих га знала.
ЛАЗАР: Он је једини лудак у целој причи.

САРА: Никад се ниси жалио на њега.

ЛАЗАР: Никад ме ниси питала па се нисам жалио.

САРА: Могао си да ми кажеш. Саслушала бих те.

ЛАЗАР: Он је грозан човек. Кад је малтретирао и отпуштао људе нико није кукао због тога. Кад се једна девојка убила због њега ни онда никога није било брига али сад, кад му је неко спалио његова колица, све станице лију крокодилске сузе.

САРА: Слажем се, грозан је али насиље није решење.

ЛАЗАР: А шта је?

САРА: Не знам. Хајде да једемо сладолед.

Мрак. Лазар стоји на средини сцене, погледа прикованог за неку имагинарну тачку изнад глава публике. Џони кружи око њега са рукама на леђима

ЏОНИ: Где сте били у време напада?

ЛАЗАР: Кући.

ЏОНИ: Да ли неко то може да потврди?

ЛАЗАР: Моја девојка.

ЏОНИ: Девојка? Није вам неки алиби.

ЛАЗАР: Жао ми је.

ЏОНИ: Жао вам је? Који сте род били у војсци?

ЛАЗАР: Нисам служио армију.

ЏОНИ: Зашто?

ЛАЗАР: Био сам у цивилној.

ЏОНИ: Глупост. Са оружјем време брже прође. Јесте ли некад поседовали ватрено оружје?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Имате ли дозволу за поседовање ватреног оружја?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Имате ли ватрено оружје?

ЛАЗАР: Не, наравно да немам. Малочас сам рекао.

ЏОНИ: Ја овде постављам питања! Јесте ли члан неке партије?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Јесте ли некад били члан неке екстремистичке групе?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Да ли знате шта значи екстремна група?

ЛАЗАР: Па, претерују у свему.

ЏОНИ: Не правите се паметни. Јесте ли били скинхед?

ЛАЗАР:Не.

ЏОНИ: Анархиста?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Која су ваша политичка опредељења?

ЛАЗАР: Тако, ја сам на средини.

ЏОНИ:Центар?

ЛАЗАР: Ваљда.

ЏОНИ: Грађанска опција?

ЛАЗАР: Па, живим у граду.

ЏОНИ: Ха, ха. Духовито. Да ли сте антиглобалиста?

ЛАЗАР: Нисам сигуран да знам шта то значи.

ЏОНИ: Схватићу то као не. Да ли сте задовољни својим послом?

ЛАЗАР: Да.

ЏОНИ: Добро сте плаћени?

ЛАЗАР: Солидно.

ЏОНИ:Могло би више, а?

ЛАЗАР:Увек може више.

ЏОНИ: Искрени сте, то ми се свиђа. Јебете ли?

ЛАЗАР: Молим?

ЏОНИ: Истражујем могуће мотиве. Насртај на спортска кола која су, то сваки мушкарац зна, продужетак споловила, је покушај да се потисне генитална угроженост од највећег куроње у фирми, тј. шефа. Дакле, јебете ли?

ЛАЗАР: Да.

ЏОНИ: Задовољни сте?

ЛАЗАР: То се вас не тиче.

ЏОНИ: Саслушавање запослених траје обично десет минута по особи.

Хоћете ли да овде останете до сутра ујутру?

ЛАЗАР: Не.

ЏОНИ: Онда одговорите на питање.

ЛАЗАР: Задовољан сам.

ЏОНИ: Веома?

ЛАЗАР:Веома.

ЏОНИ:Имате девојку?

ЛАЗАР:Да.

ЏОНИ: Како се зове?

ЛАЗАР: Сара.

ЏОНИ: Гласније!

ЛАЗАР: Сара.

ЏОНИ: Да ли често користите приручна средства у својим сексуалним игрицама? Шалио сам се, шалио сам се! Не морате да одговарате! Шта сте се надурили? Ово је само рутински разговор.

ЛАЗАР: Океј.

ЏОНИ: Није океј. Видим вам по лицу да није океј. Да ли се дрогирате?

ЛАЗАР:Не.

ЏОНИ: Дували сте, признајте.

ЛАЗАР: Пар пута.

ЏОНИ: Кад последњи пут?

ЛАЗАР:Пре три године.

ЏОНИ:Лажете.

ЛАЗАР:Шест месеци.

ЏОНИ: Алкохол, болести, хомосексуализам?

ЛАЗАР: Не , не и не.

ЏОНИ: Наследне менталне болести?

ЛАЗАР: Нестрпљивост.

ЏОНИ: Духовито, момак, духовито! Који је мобилни ваше девојке?

ЛАЗАР: Такве информације не дајем.

ЏОНИ: Хајде, хајде.Запамтите, можете остати овде до јутра.

ЛАЗАР:Нула шест четири три три седам осам нула девет пет.

ЏОНИ: То је лажан мобилни, јел тако?

ЛАЗАР: Да.

ЏОНИ: Нећете ми дати прави?

ЛАЗАР: Не.

Пауза

ЏОНИ: Знате шта? Уопште ми се не допадате али вам верујем. Само ненормалан човек би признао да понекад мало пирне а потом дао потпуном странцу телефон своје девојке. Слободнн сте, за сад. Позовите следећег.

Лазар крене да оде

ЏОНИ: Јесте ли некад били на демонстрацијама?

ЛАЗАР: Пре десет година, као студент.

ЏОНИ: Јесте ли разочарани?

ЛАЗАР: Зашто бих био? Победили смо.

ЏОНИ: Јесте ли? Позовите следећег.

ЛАЗАР: Идем.

ЏОНИ: Па идите, ко вас задржава?!

Мрак. Светло на Дамјановој страни

ДАМЈАН: Врзмао сам се око Лакијеве зграде те ноћи. Хтео сам да навратим, да га изненадим. Океј , признајем, хтео сам да изненадим Сару. Надао сам се да је сама. Лаки ми је често говорио да остаје до касно у канцеларији па сам помислио... Осећао сам, знао сам да ће, чим се појавим, без оне тврде мембране између нас која се одазива на име Лазар, пасти. Јер, ако грешим, зашто ме је провоцирала све време? Само да ме казни.

Светло на Сариној страни

САРА: Кажњавала сам га, то је све. Желела сам да га понизим. Волела сам само и једино Лазара. Он ме потпуно испуњавао и знала сам да Дамјан, све и да га пустим, никад неће бити такав. Био је превише хладан за тако нешто.

Гаси се светло на Сариној страни

ДАМЈАН: Ја нисам такав неопевани гад каквим ме представљају. Знам ја да будем врло емотиван и да имам скоро па идеалне људске особине. Као што каже Џон Фанте: „ Лавер ов ди енималс анд мен алајк". Оклевао сам да уђем у зграду. Бунила се нека савест у мени. Осећао сам да је она горе, сама, вероватно се већ окупала, мирисна је, њено тело не додирује ништа осим фротирске хаљине, њена кожа је постала сам фротир, мирише на осамнаестогодишњу девојку, косе су јој мокре при крајевима, лице јој је благо и блудно а ја оклевам. Јеботе, ја оклевам! Пријатељ си му, кажем себи, пријатељ, а пријатељи то не раде једни другима. Ми смо скоро па браћа. Да ли бих то урадио рођеном брату? Не. Па шта ја онда радим овде? А онда сам чуо неко шуштање у паркићу поред зграде. Крајем ока сам ухватио нешто под чкиљавом светиљком.. Окренуо сам се и тамо је....

Пали се светло на Лазаревој страни. Стоји Лазар са терористичком маском на лицу. Скида је а онда с маском брише зној са лица. На лицу му је неизмеран страх. Стоји и гледа пред себе

ДАМЈАН: Није ме приметио. Глава му је штрчала из грмља као преплашеној звери у шуми коју гута пожар. Помислио сам: Пријатељу, чему та маскарада? Јеси ли толико лоше плаћен да си кренуо да крадеш? Презадужен си, кредити те убијају, СЕКА? Можда то није он, можда само личи на њега. Али, то је био он. Гледао је према прозору њиховог стана на трећем спрату. Смишљао је шта да јој каже. Удаљио сам се што сам могао тише. Сигурно ме није приметио. Нисам то повезао из прве али после, кад сам се вратио кући и упалио телевизор- сложиле су ми

се све коцкице. Мој другар је терориста! И шта ћу са том информацијом? Ништа. Ја нисам цинкарош. Да га упозорим на то да је направио највећу грешку у животу? Не, то би само искомпликовало ствари. Најбоље би било да не кажем ништа. Да га уходим , да записујем његове акције? Превише рискантно. Не, најбоље ће бити да напишем нешто, без спомињања имена, онда кад све прође. До тада- вребам из прикрајка.

Гаси се светло изнад Дамјана. Сара, у баде мантилу, прилази Лазару. Чешља косу

САРА: Шта ти је?
ЛАЗАР: Шта шта ми је? Није ми ништа.
САРА: Јел' све у реду? Изгледаш чудно.
ЛАЗАР: Ма, наравно да је све у реду само, ето, мало сам уморан и то је све.
САРА: Смрдиш на бензин.
ЛАЗАР: Можда због аутобуса.
САРА: Какав аутобус?! Смрдиш на бензин као да си се купао у њему.
ЛАЗАР: Можда је неко пролио канту.
САРА: Пролио канту бензина у аутобусу пуном путника?Зашто би то неко урадио? Нису ово деведесете.
ЛАЗАР: Као да јесу. Пусти сад то. Помози ми да се скинем. Уморан сам.

Сара му скида јакну, сако, откопчава кошуљу. Лазар је зграби

САРА: Полако, зар ниси рекао да си уморан.
ЛАЗАР: Уморан сам да се свучем.
САРА: Чекај, немој.
ЛАЗАР: Хајде, сада.
САРА:Окупај се прво.

Лазар је љуби и милује. Сари заклецају ноге

САРА: Шта ти је одједном?
ЛАЗАР: Ништа. Дођи.

Лазар и Сара падну на под. Воде љубав. Мрак. Светло на Џонијев ћошак. Џони гадљиво скида флеке од крви са раскопчане кошуље. Уморан је и знојав

ЏОНИ: Морам да вам кажем да су ми најсумњивији били рођаци оне несрећнице која је извршила самоубиство. Освета је тако чест и баналан мотив, поготово на Балкану. Још ако су динарског порекла... Нарочито ми је смрдео њен брат од стрица, насилна кретенчина са досијеом дебелим као енциклопедија „Британика". Применио сам на њега неколико изванзаконских трикова теренске психологије који су врло брзо почели да дају резултате који су, као што видите по мојој кошуљи, итекако видљиви. Наравно, момак је брзо поклекнуо, чак превише брзо и ја сам схватио да је то било из очитог разлога- да избегне агонију али, видите, агонија је кад имате посла са мном, такорећи неизбежна. Морао је да плати за свој мањак муда тешким батинама. Шта ме гледате? Учинио сам друштву услугу. Сад неће никога дирати бар шест месеци. Елем, оно што сам открио након истраге било је да мој случај тапка у месту и да морам да чекам да мој „ момак у црном" поново нападне. Осећао сам да неће потрајати дуго и, да видите, био сам у праву.

Мрак. Светло на Лазара и Сару. Милују се после љубави

САРА: Пре ниси био овакав.
ЛАЗАР: Био сам.
САРА: Жесток да али овако не. Шта ти се догодило?
ЛАЗАР: Имам друго.

Сара га гурне лактом у ребра

САРА: Не, озбиљно те питам. Шта се догодило?

ЛАЗАР: Хоћеш истину.

САРА: Не, хоћу лаж.

САРА: Озбиљно те питам: шта ти се догодило?

Пауза

ЛАЗАР: Сео сам у неки бирцуз на путу до куће. До мене су седеле неке пумпаџије па сам покупио њихов мирис.

САРА: Не миришеш на алкохол.

ЛАЗАР:Пио сам вотку.

САРА: Ти мрзиш вотку.

ЛАЗАР: Па, сад сам почео да је цугам.

САРА:Откад ти пијеш са шљакерима?

ЛАЗАР: Прво- они нису шљакери него пумпаџије а друго- ја сам дете из радничке породице.

САРА: Чудно се понашаш.

ЛАЗАР: То је због стреса. Много радим.

САРА: Није само то.

ЛАЗАР: Плашим се да те не изгубим.

САРА: Шта ти је, Лазо? Погледај ме. Ти ме никад нећеш изгубити.

ЛАЗАР: Знам али, понекад се плашим.

САРА:Чега се плашиш?

ЛАЗАР: Превише брзо маторимо и мењамо се нагоре.

САРА: Причај за себе. Ја се уопште не осећам матором.

ЛАЗАР: Не, не разумеш, некако, сви око нас су одједном нешто презаузети, нешто важни, велики планови, обећања из романа. Постајемо саможиве социопате.

САРА: Стварно превише бринеш. Упали тв а ја ћу да донесем сладолед. Важи?

ЛАЗАР: Важи.

САРА: Волим те.

ЛАЗАР: Волим те.

Пољубе се. Сара одлази, лагано, кокетно. Лазар је посматра. Сара се окрене, насмеши и прође руком кроз косу. Мрак. Светло у Дамјановом ћошку. Дамјан нешто записује

ДАМЈАН: Тих дана сам био као Буридановљево магаре. Стајао сам између два пласта сена и умирао од глади. Нисам знао да ли пре да загризем у сочну причу о индивидуалном тероризму или да се забавим бацањем мамаца којекаквих алузија и уживам у малој психо-игри са њих двоје. И једно и друго је било неморално према мојим пријатељима али, ја никад нисам био посебно фасциниран добротом, искреношћу, топлином а поготово не дискрецијом. Већина писаца којима сам се дивио били су управо онакви злојеби какав ја никад нисам могао да постанем али, као што већ рекох, ти кварни аутори су истовремено представљали и идеал којем треба тежити. Ипак, одлучио сам да пишем.

Мрак. Светло у Сарином ћошку. Сара се нервозно игра са чешљем

САРА: Да ли сам нешто предосетила? Не, ни најмање. Ко каже да је женски инстинкт непогрешив тај је обична будала. Да је тако не би жене толико страдале од мушкараца. Лаза се понашао необично али не толико. Имао је он и пре неке ексцентричне испаде и знала сам да не воли капитализам али сам мислила да је он као и сви ми- мрзи капитализам али је свестан да од њега добија паре. Нисам могла да поверујем да би он урадио тако нешто. Опасан терориста? Да, ако замишљате Сунђер Боба Коцкалонеа као терористу. Верујте ми, пре бих посумњала на Дамјана него на њега. Зашто? Па, рецимо да је спалио кола Лазаровог шефа да би Лаза заглавио затвор. Која је корист? Па, онда би Дамјан могао да ме посећује.

Сари испадне чешаљ из руке. Мрак. Светло у Лазаревом ћошку. Лазар пресавија свој сако. Нервозно га мирише

ЛАЗАР: После тога сам данима осећао бензин у ноздрвама. Шта год да обучем- бензин је био ту. И овај сако мирише на бензин. Мислио сам да ће ме нањушити и оцинкарити. Сваки човек запослен у фирми ми је био сумњив. Дамјан је био најсумњивији од свих, као да ме шпијунирао, скенирао је погледом сваки мој корак, распитивао се до у детаљ где сам био и шта сам радио. Звао ме чешће него иначе, био је љубазнији него иначе, није ме прекидао усред реченице, једном речју, изгледао је као неки Дамјан којег ја нисам познавао. Чак ми је једном рекао, он који је највећи нарцис којег сам упознао, да је целокупан његов рад срање и да ће тек са текстом који сад пише започети његова озбиљна списатељска каријера. Питао сам га о чему је тај текст, да ли је то роман, прича, драма али је вешто прешао на неку леву тему. Нисам много мозгао о његовим плановима. Имао сам довољно брига са својим сопственим. Нерви су ми попуштали. Знао сам да ће следећи пут бити још теже него први пут али морао сам, једноставно сам морао да нешто учиним. Сад вам то звучи смешно али моја стратегија је била следећа: желео сам да се сви који су нас опљачкали, понизили, увредили, осете угроженим. Кад дође до тога онда ће нужно починити неку грешку и свет који знамо ће почети да се круни. Појавиће се још људи који ће желети да ураде нешто. Наступиће распад система и можда ће из њега настати нешто друго, нешто боље. Можда звучим идеалистички али, шта сам требао да урадим? Да одем да живим у сквоту? На селу? Да напустим свој град? Закон? Да сам их тужио на суду- изгубио бих, да сам направио странку- изгубио бих, да сам добио емисију на телевизији- склонили би ме са програма. Шта сам друго могао него да ударим, да и њих заболи, макар мало?

Мрак. Штимунг улице. Сара са фасциклама у рукама креће напред. Дамјан јој пресече пут

САРА: Шта ћеш ти на мом факултету?

ДАМЈАН: Одлучио сам да надокнадим пропуштено.

САРА: Рекла сам ти да је то што желиш да надокнадиш ненадокнадиво. Иди код Тијане.

ДАМЈАН: Раскинуо сам са Тијаном.

САРА: И то би требало нешто да значи?

ДАМЈАН: Не, не значи ништа. Цела та веза ми није значила ништа.

САРА: Онда ми је жао због тебе. У ствари, жао ми је само због Тијане.

ДАМЈАН: Због Тијане? Ниси је честито ни упознала.

САРА: Изгледала ми је океј. А кад смо код тога, ти и ја, јесмо ли океј?

ДАМЈАН: А што не би били?

САРА: Некако си ми чудан у последње време.

ДАМЈАН: То би и ја могао да кажем за вас. Кријете нешто?

САРА: Шта?

ДАМЈАН: Јеси ли трудна?

САРА: Не.

ДАМЈАН: Јел' те вара?

САРА: Не.Волео би?

ДАМЈАН: Ти знаш мене.

САРА: Нажалост.

ДАМЈАН: Хајде, шта је по среди?

САРА: Четвртак.

ДАМЈАН: А у петак метак. Стари покварењак, вама на услузи.

САРА: Онда узми ове скрипте и однеси ми их до кола.

Сара уваљује фасцикле Дамјану у руке

САРА: Хајде.

ДАМЈАН: Видим да си се зарекла да коначно дипломираш.

САРА: Ја се бар нисам зауставила на покушајима.

ДАМЈАН: Знаш шта?

САРА: Шта?

Дамјан театрално баца фасцикле на под

ДАМЈАН: Ја нисам носач и не зовем се Самјуел. Довиђења!

Дамјан одлази. Сара се смеје а затим сагиње и скупља фасцикле

САРА: Нисам ни могла да слутим колико зна. Мислила сам да је његово прогањање било мало љубомора а више неко истраживање везано за роман у којем ће Лазара и мене приказати као неки дефектан пар. Нисам много мислила о томе. Тих дана се све вратило у нормалу и Лазар је био опет онај стари.

Мрак. Светло изнад Лазиног ћошка.

ЛАЗАР: Тих дана сам тражио циљ. И нашао сам га- двориште куће контроверзног бизнисмена који је преживео деведесете.

Мрак. Светло изнад Дамјановог ћошка

ДАМЈАН: Тих дана сам писао између десет и петнаест сати дневно. Ту не рачунам мало сна и још мање хране.

Мрак. Светло изнад Џонијевог ћошка

ЏОНИ: Тих дана сам мучио много невиних људи, и на послу и у слободно време и то ме није толико веселило као раније. Мислим да сам запао у љуту депресију.

Мрак. Сара лежи и спава а Лазар зури у правцу титрања светлости телевизора из публике

САРА: Што не спаваш?
ЛАЗАР: Не могу да верујем да још нису пустили.
САРА: Шта нису пустили?

ЛАЗАР: Вест.

Сара отхукне и подигне се у полусед

САРА: Коју вест?
ЛАЗАР: Не знам. Неку вест.
САРА:О чему ти причаш?
ЛАЗАР: Требали су то да ураде али нису. Зашто?
САРА: Лазо, ти почињеш да булазниш. Да немаш температуру?

Сара покушава да му стави шаку на чело али је Лазар одгурне детињим покретом

ЛАЗАР: Не-мам.
САРА: Можеш ли да ми објасниш шта се догодило?
ЛАЗАР: Мислим да капирам.
САРА: Лазо, пола три је ујутро а ти говориш у шифрама.
ЛАЗАР: Они не желе да се чује шта сам урадио.Изазивају ме.
САРА: Ко те изазива?!
ЛАЗАР: Желе да изађем из сенке, да ударим свом снагом. Океј, то ћу и урадити.
САРА: Шта ћеш урадити?
ЛАЗАР: Чућеш.
САРА: Шта ћу чути? Лазо, плашиш ме. Јесмо ли обећали да ћемо бити искрени једно према другом? Јесмо ли? Обећао си ми!

Пауза

ЛАЗАР: Рећи ћу ти али ако ми обећаш да нећеш никоме рећи.
САРА: Шта си урадио?

Пауза

ЛАЗАР: Нисам хтео да те увлачим у то али сад немам другог избора.

САРА: Па ми говориш истину онда кад си притеран уза зид?

ЛАЗАР: Не, није тако, верујмени. Само је испало некако чудно.

САРА: Реци ми већ једном.

ЛАЗАР: Сећаш се оног дана кад сам се вратио кући и смрдео на бензин?

САРА: Да?

ЛАЗАР: Тог дана сам бацио Молотовљев коктел на шефова кола.

САРА: То си био ти? Лажеш!

ЛАЗАР: То сам био ја.

САРА: Ти никад не би урадио тако нешто. Познајем те. Ти не можеш ни мрава да згазиш.

ЛАЗАР: Ово није мрав, ово је ђубре које зарађује на туђем страху и глупости!

САРА: Не могу да верујем.

ЛАЗАР: Имам овде и одело и фантомку а у подруму ми је бензин. Хоћеш да видш?

САРА: Хоћеш да видиш? Ти се још хвалиш!

ЛАЗАР: Не хвалим се али сам мислио да би требала да знаш. А има и још нешто.

САРА: Зачуди ме ако можеш.

ЛАЗАР: Бацио сам вечерас два Молотовљева коктела у двориште Шибићеве куће.

САРА: Шибић? Она животиња?! Јеси ли ти полудео?! Па он једе такве као што си ти за ужину!

ЛАЗАР: Не бој се, ти си безбедна.

САРА: Ја сам безбедна? Нико није безбедан од Шибића!

ЛАЗАР: Не брини. Нема шансе да ме повежу с тим.

Сара устаје

САРА: Ја тебе више не познајем.

ЛАЗАР: Немој тако.

САРА: Зашто си то урадио?

ЛАЗАР: Зато што ми је више мука од тога да се ти скотови извлаче, ето зашто! А и шта они кукају? Никога нисам повредио!
САРА: А шта ће бити кад повредиш? Шта ће бити кад убијеш? Знаш ли шта си ти? Ти си један обичан терориста!
ЛАЗАР: Нисам ја- они су прави терористи! Они су једини терористи у овој земљи!

Пауза

САРА: Будало, зар не видиш да ћеш се убити?
ЛАЗАР: Нећу.
САРА: Страдаћеш ако то следећи пут учиниш. Двапут си имао среће али трећи пут.
ЛАЗАР: Немој тако да говориш.
САРА: Шта више хоћеш? Зар ти није довољно што си добар према свима? Зар тако не помажеш довољно? Зашто ово радиш? Зашто мени ово радиш?
ЛАЗАР: Нисам мислио да те повредим.
САРА: Бацаш бомбе као неки залуђени клинац. У чему је поента?
ЛАЗАР: Пре сам шминкао последице а сад нападам узроке.
САРА: Хоћеш ли да ти објасним узроке и последице? Узрок- твоја љубав према правди и истини. Последица- ти гинеш а мене убијаш! Јел то хоћеш? Хајде, убиј ме! Спали ме! Ајде, донеси бензин из подрума, полиј ме, спали ме одмах! То хоћеш?

Пауза

ЛАЗАР: Нећу више то радити.
САРА: Нећеш?
ЛАЗАР: Нећу.
САРА: Сутра ујутру ћеш се отарасити свега?
ЛАЗАР: Да.
САРА: Мени за љубав?
ЛАЗАР:Теби за љубав.

Лазар је загрли и пољуби. Сара му се отме из загрљаја и крене према средини сцене. Лазар остане, скамењен, да „грли" ваздух. Лазар лагано тоне у таму

САРА: Проверила сам сутрадан: све је и даље било у подруму. Ништа није померио. Слагао ме а да није ни трепнуо. Шта сам тада могла да урадим? Да сам уклонила реквизиту он ми не би веровао и крио би све од мене. Овако сам барем могла да сазнам шта је урадио пре свих других. Али, то није било довољно.Могао је да страда у првом следећем нападу. Нисам могла ни да га уцењујем. Да сам га оставила то би привукло пажњу полиције која је и даље вршљала по његовој фирми. Већ је једном саслушаван и знала сам да ће, ако га следећи пут узму на зуб, пући. Зато је остало да урадим само једно. Да питам Дамјана за савет.

Мрак. Светло. Дамјан седи и куцка за лаптопом. Сара му прилази

ДАМЈАН: Шта је сад опет?
САРА: Прогањаш ме две седмице а кад ја дођем код тебе ти питаш: Шта је сад опет?
ДАМЈАН: Добро, госпођице, извините што сам тако груб. Заправо, ја сам јако почаствован вашом посетом иако ме прекидате у необично надахнутом расположењу.
САРА: Више ми се свиђа оно: Шта је сад опет?
ДАМЈАН: Никад задовољна. Или задовољена? Ха!
САРА: Хтела сам да се посаветујем с тобом али изгледа да само губим време.

Дамјан хитро престане да куца и склопи лаптоп.

ДАМЈАН: Ево, сређено.Изволи.
САРА: Шта би ти урадио да спасеш некога кога волиш?

ДАМЈАН: Ја никога не волим.

САРА: Мене?

ДАМЈАН: Тебе да.

САРА: Шта би урадио да ме спасеш?

ДАМЈАН: Јеси ли у реду?

САРА:Јесам ,само тако, питам.

ДАМЈАН: Ово је као неки тест? Доказ оданости?

САРА: Тако некако.

ДАМЈАН: Морао бих да знам у каквој си опасности.

САРА: Највећој могућој.

ДАМЈАН:Дао бих све.

САРА: А шта ако то није битно?

ДАМЈАН: Чекај, како то мислиш није битно? Мој ти живот није битан?

САРА: Не, битан је али,рецимо, ако би се и жртвовао то би било узалудно.

ДАМЈАН: Аха. Па шта онда могу да урадим?

САРА: Можеш да урадиш нешто покварено, подло.

ДАМЈАН: Да?

САРА:И?

ДАМЈАН: У чему је проблем. Урадићу то.

САРА: А ако ризикујеш да ме на неки начин повредиш.

ДАМЈАН: Чекај, чека! Ово је превише компликовано чак и за мене.

САРА: Рецимо да можеш да бираш између тога да ме повредиш ил ида ме убијеш, шта би бирао?

ДАМЈАН: Да те повредим, наравно. Што питаш?

САРА: Здраво.

Сара одлази

ДАМЈАН: Ударена мокром чарапом.

Дамјан седа, узима лаптоп и почиње да куца. Стане

ДАМЈАН: Наравно, у то време нисам могао ни да наслутим због чега ме она толико испитује. Сад, са ове дистанце, чини ми се да бих можда и прокљувио њено необично понашање али, видите, ја сам тада био потпуно заокупљен причом.

Мрак. Светло на Сариној страни

САРА: Мрзела сам себе док сам одлазила од Дамјана. Сама помисао да то урадим Лазару, то је било језиво. И још да тражим савет од њега? Не то, није било у реду. Шта ако сам се одала? Сигурно је нешто наслутио. Трудила сам се да, док сам се пењала уз степенице, не мислим о томе али онда сам отворила врата и видела.

Сара направи покрет као да отвара врата а затим стане и врисне. Мрак. Светло на Лазаревој страни. Го је до појаса и раме му је крваво. Несигурно се држи на ногама

ЛАЗАР: Саро, немој да се бринеш. Није то ништа. Само ме очешао метак. Крварење је скоро престало. Био сам тамо и бацио сам Молотовљев коктел на студио. Више ме неће игнорисати. Хтели су вест? Ето им је у дворишту. Праве нови ријалити шоу? Где ћеш бољи од овог! Снимали су мртве људе на улици? Ето им награде. Не брини, нико није повређен. Нико, осим мене. Чувар је истрчао из кућице, пуцао. Радио је свој посао, као и сви ми, само је радио свој посао. Капираш? Овај свет има алиби чувара концлогора, Саро. Немој да плачеш, молим те, немој да плачеш. Само седни и саслушај ме. Помоћи ћеш ми да средим рану а онда ћу да легнем и да одем на посао ујутру, као да ништа није било. Разумеш? Као да ништа није било.

Лазар се сруши на тле. Мрак. Светло на Дамјанов кутак.Дамјан седи на поду, замишљен. Игра се са хипнотичким точком

ДАМЈАН: Била је то сензационална вест- пожар готово прогутао студио

ТВ-Ултиме, најџиберскије станице у џиберској земљи. Конкуренција о томе није много говорила али телевизија која је била нападнута је о томе млела као навијена. И онда су зарађали сви: социолози, психолози, истраживачи јавног мњења, звездочатци, полујуродиви и фолк звезде. И свако је имао неко објашњење тог варварског чина које није имало благе везе са истином. А онда су уследиле црне хронике у вестима у седам, расцопане главе умирућих, онда мало ријалити шоова, онда квиз, па онда још мало насиља из Београда, па рекламе за политичке партије. Истоисте, што би рекао Орвел. И тако све у круг, у круг, у круг, у круг.

Почиње да окреће хипнотички точак. Мрак. Светло. Штимунг улице: Лазар стоји, блед, уморан, са актовком у руци. Гледа на сат. Прилази му Џони

ЏОНИ: Бус поново касни, а?

ЛАЗАР: Изгледа.

ЏОНИ: Хладно данас.

ЛАЗАР: Помало.

ЏОНИ: Дрхтите. Грозница?

ЛАЗАР: Знамо ли се однекуд?

ЏОНИ: Са саслушања.

ЛАЗАР: А, добро.

ЏОНИ: Не видим шта је ту добро.

ЛАЗАР: Сетио сам се.

ЏОНИ: А, сетили сте се. Браво ви!

Џони га потапше по болном месту. Лазар јекне

ЏОНИ: Шта вам је?

ЛАЗАР: Мало ме боли. Укочио сам се.

ЏОНИ: Укочили? Могу да вас откочим ако хоћете.

ЛАЗАР: Не, не треба.
ЏОНИ: Можемо да седнемо негде где нам нико неће сметати, да погледамо тај грч.
ЛАЗАР: Не, нема потребе.

Пауза

ЏОНИ: Хиљаду евра да се ви заправо нисте укочили.Не, две хиљаде евра да сте ви заправо рањени. Три хиљаде евра да знам и шта вас је ранило.
ЛАЗАР: Хајде да то већ једном обавимо.
ЏОНИ:Молим?
ЛАЗАР: То због чега сте дошли.
ЏОНИ: А због чега мислите да сам дошао?
ЛАЗАР: Не мислим. Знам. Одведите ме, даћу изјаву и готово.
ЏОНИ: Ово је нека договорена предаја?
ЛАЗАР: Ја се никоме не предајем. Можете да ме одвучете и скембате и то је све.
ЏОНИ: Па онда хајдемо. Овуда.
ЛАЗАР: После вас.
ЏОНИ: Знам тај трик.
ЛАЗАР: Нећу вам побећи.
ЏОНИ: То сте у праву. Мени нико није побегао. После вас.

Одлазе. Мрак. Светло изнад Џонијевог ћошка. Чисти свој пиштољ

ЏОНИ: Морао сам да урадим оно што је морало да се уради. Превише је великог новца било у игри. Нисмо смели да дозволимо да се открије идентитет нападача, да постане икона. Морао је да нестане као последњи идиот: непознат, неидентификован, док се играо са склепаном бомбом на задњем седишту украдених кола негде на периферији. То је била званична верзија. Сад и ви знате истину. Можда би требало и вас да убијем?

Упери, џиберски, пиштољ у публику па настави да га чисти. Мрак. Светло изнад Сариног кутка. Сара је у црнини

САРА: Званично се води као нестао. И данас. Званично- ја сам дала лажну дојаву која може бити кажњива законом. Али, имала сам емотивне проблеме па су ме разумели као полулуду глупачу. Нису ме тужили. Знала сам да је он изгорео у оним колима. Ја сам га издала и убила. Убила сам своју љубав али нисам могла и себе. То би било превише лако.

Мрак. Светло на Дамјана. Носи црни флор око рукава

ДАМЈАН: Кад ми је, неколико месеци након свега, Сара рекла шта се догодило ја сам осетио, по први пут у животу, невероватну кривицу. Притиснула ме, тешка као воденички камен. Наравно, осећао сам кривицу због тога што никако нисам помогао Лазару а могао сам. Према његовој приватној борби сам осећао, признајем, потпуни презир. Насилна,идеалистична, беспредметна, она је била само кап у мору. Али, с друге стране, како је мој текст напредовао, све више сам желео да Лаза успе. Знате, ми писци смо сентиментални кад је у питању борба појединца против друштва ма какав тај појединац био. Чак сам у једном тренутку помислио да на неки начин осветим свог пријатеља, да збуним те гадове.

Спушта руку у џеп. Вади фантомку и ставља је на лице. Стоји непомично.Пауза. Нагло је стргне с лица

ДАМЈАН: Али, то једноставно нисам био ја .

Мрак. Светло на целој сцени. Стоје Дамјан, Сара, Џони и Лазар.
ЏОНИ: После тога се све наставило по старом. Две године касније добио сам унапређење. Званично, Лазарев случај је био једини који нисам

решио. Рекао бих вам тачно како сам га убио али, знате како је, сваки мајстор има право на своје мале тајне.
ДАМЈАН: Објавио сам још једну књигу. Овај пут је то био роман под насловом „Молотовљев коктел за четворо". Погодите о чему се ради? Не треба да напомињем да је прошао потпуно незапажено како код публике тако и код критичара. Сад радим на новом пројекту- либрето за рок-оперу о незапосленима у Београду. Очекујем потпуни фијаско.
САРА: Понекад ми се чини да је ту негде и да ми намешта косу изнад уха. Нагиње се према мени и каже ми: Опростио сам ти. Одавно". А ја кажем:" Да, али ја нисам опростила себи".
ЛАЗАР: Нисам митски херој, нисам васкрсао. Живим само у сећањима неколицине. Мени је то више него довољно.Да ли бих то урадио поново? Не питајте мене, ја сам мртав.

Мрак

/КРАЈ/

Београд,

октобар 2009

АЛЕКСАНДАР НОВАКОВИЋ

НЕ ПИТАЈ МЕ НИШТА- МРТАВ САМ!

(једночинка)

Војводе Влаховића 49 в

064 4335 727

alnov75@yahoo.com

11 000 Београд